

УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ И ОМЛАДИНА

У Уједињеним нацијама не постоји никакво тело које би се посебно бавило питањима правног положаја омладине, а не постоје ни конвенције које би регулисале посебно и искључиво питања везана за забрану дискриминације омладине. Међутим, погрешан би био закључак да се Уједињене нације нису до сада бавиле проблемима омладине и да нису нека питања њеног положаја регулисале својим документима.

За прихватање таквог, наизглед противречног закључка потребно је узети у обзир неколико чињеница.

Прва чињеница се тиче одређивања самог појма омладине. Социолози обичавају да омладину третирају као посебну друштвену групу чији се положај, место и улога у одређеном времену и у одређеном друштву одликују извесним особеностима. Омладина, посматрана у правним оквирима, може се појавити као група интегрисана у општи појам субјеката права, али и одвојено, као група којој управо њено својство младости доноси посебна права и дужности. Тај други вид посматрања је сложен и због тога што право не познаје категорије „омладина“, „омладинац“, „млад човек“, већ користи две опште усвојене категорије: „пунолетно“ и „малолетно“ лице⁽¹⁾.

У Уједињеним нацијама је, такође, у више махова, дотакнуто питање појма омладине. Тако је на XXV заседању Комисије за права човека, представник UNESCO-а скренуо пажњу на потребу ближег утврђивања значења појединих термина, позивајући се изричито на Резолуцију XX

(1) И ове две наведенс, правне категорије, посматране са становишта међународног и упоредног права су варијабилне категорије. Граница узраста, граница тзв. пунолетства изражена у годинама живота, а која служи за поменућу категоризацију на малолетна и пунолетна лица, варира од државе до државе. Најчешће граничне године узраста за стицање пунолетства данас су, према решењима усвојеним у националним законодавствима, 18, 20 и 21 година живота. У поређењу са категоризацијама које уводе, на пример, биолошке или социолошке науке, произилази да је омладина заступљена како у категорији малолетних тако и у категорији пунолетних лица. Будући да се човек, као субјект права, налази током живота у ситуацијама које захтевају од њега различити степен психичке и физичке зрелости (критеријуми који чине основ за разликовање статуса малолетног и статуса пунолетног лица, односно пословно неспособног и пословно способног лица) и законодавац, унутар категорије малолетних и пунолетних лица, ствара нове категорије, као радно способних лица, тестаментално способних лица, итд. Значи, чињеница да је неко лице постало пунолетно и да је постало пословно способно, не може се узети као једини и довољан критеријум ближег одређивања појма омладине са становишта правне науке. (Ближе видети у студији Виде Чок: Правни положај омладине у Југославији и у неким другим земљама; Институт друштвених наука, Београд 1971, стр. XXVI + 300.

из Техерана и на Резолуцију Генералне скупштине 2447 (XXIII) и на начин њиховог третирања омладине. Наиме, он констатује да се омладина, односно младост, дефинише као одређени период живота. У том смислу се и UNESCO, обраћајући се омладини, по правилу обраћа групи лица старости између 15 и 25 година живота. Међутим, Техеранска конференција позива UNESCO (Резолуција XX, пар. 6) да „развије своје програме који имају за циљ да створе у детету, почев од његовог уласка у школу, свест о поштовању и достојанству права човека“. Иста резолуција обухвата и високо образовање које се односи често на лица старија од 25 година. У таквим условима, по мишљењу представника UNESCO-а, не треба појму „омладина“ давати сувише уско тумачење, с тим што се оно односи и на појам „образовање“ који се не сме ограничити на школско и универзитетско образовање⁽²⁾.

Друга чињеница се везује за идеју да је младима потребно обезбедити посебну заштиту. То је идеја којом су, у већој или мањој мери, прожета законодавства савремених земаља, а која је нашла своје место и у општим документима Уједињених нација о правима човека.

Из Универзалне декларације о правима човека, донете 10. децембра 1948. године, произилази, на пример, да људи у добу детињства имају право на „нарочито старање и помоћ“, да сва деца, рођена у браку или ван њега, уживају једнаку друштвену заштиту (члан 25, ст. 2), и да изван те посебне заштите која се делимично протеже и на омладински узраст људи, иако се то у том документу не каже изричито, сваки човек ужива сва права која су наведеном Декларацијом проглашена. Међутим, може се закључити и то да се одредбе члана 26, које се тичу права на школовање, усмереног „пуном развиту људске личности“, првенствено односе на омладину, иако то није нигде речено изричито.

У Међународном пакту о економским, социјалним и културним правима⁽³⁾, област заштите породице, односно деце, проширена је у два правца. Прво, изричито се каже да „посебне мере заштите и помоћи треба да буду предузете у корист све деце и омладине, без икакве дискриминације због порекла или других разлога“ (члан 10, тачка 3). Изричито навођење „омладине“ не би требало схватити као да је у раније наведеној Декларацији омладина остала без заштите. Пакт је усвојен у време када су покрети омладине већ постали чињеница о којој мора да води рачуна и међународна заједница. Друго, заштита омладине се изричито захтева и у области рада, јер „деца и омладина морају бити заштићени против привредног и друштвеног искоришћавања“ (члан 10, тачка 3). Одредбе Пакта путем којих се признаје право сваког лица на образовање (члан 13), у великој се мери односе управо на омладину, с тим што се као заједничко за све врсте образовања (основно, средње и више) прописује обавеза држава да га учине доступним свима, односно да образовање треба да омогући свакоме да има корисну улогу у слободном друштву.

(2) *Commission des droits de l'homme, XXV session. E/CN.4/SR. 1057, p. 110.*

(3) Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима усвојен 16. децембра 1966. године (Резолуција Генералне скупштине УН 2200 А/XXI).

Међународни пакт о грађанским и политичким правима⁽⁴⁾ на сличан начин као и Декларација о правима човека, ни у једној својој одредби не регулише посебно грађанска и политичка права омладине. Једино у оквиру појачане заштите породице, којој се признаје својство основне ћелије друштва и која, као таква, има право на заштиту од друштва и државе, осим забране дискриминације деце, засноване на раси, боји, полу, језику, вероисповести, националном или друштвеном пореклу, имовини или рођењу, сваком детету се признаје право „на мере заштите од стране његове породице, друштва и државе које захтева његов положај малолетника“ (члан 24).

Наведени документи показују да су се Уједињене нације, у периоду закључно са доношењем пактова о правима човека, бавиле проблемима омладине скоро искључиво са становишта права човека. Такав однос Уједињених нација према омладини постоји чак и онда када се омладина не помиње као посебан објект заштите, јер се сви видови заштите права човека односе и на омладину. Изузетак од овога, у том смислу што се омладина појављује као самосталан, посебан објект заштите, представља проблематика заштите омладине на раду, односно делатност Међународне организације рада, као специјализоване агенције Уједињених нација⁽⁵⁾.

Трећа чињеница указује на знатну еволуцију у третирању проблематике омладине од стране Уједињених нација. Проблематика омладине остаје, у првом реду, проблематика права човека, али истовремено и прелази њене оквире. Омладина није више само „објект заштите“, већ она треба да буде активан учесник у развоју друштва. Други елемент те еволуције изражен је у самим документима које почињу Уједињене нације да доносе, везујући тематику тих докумената за права и обавезе омладине. Временски посматрано, такав, суштински преокрет у односу Уједињених нација према проблемима омладине, дешава се после 1967. и 1968. године, тј. после периода који ће у новијој историји бити забележен као период „омладинских протеста“ до којих је дошло у више од педесет мања широм света. У акцијама које су Уједињене нације предузеле у овој новој, „другој“ фази третирања омладине, треба тражити основне и главне елементе односа Уједињених нација према омладини, њеним захтевима, потребама и проблемима, за које не треба губити из вида да представљају само део захтева, потреба и проблема савременог друштва у целини.

(4) Међународни пакт о грађанским и политичким правима усвојен 16. децембра 1966. године (Резолуција Генералне скупштине УН 2200 А/XXI).

(5) Тако, на пример, у Међународној организацији рада је још 1919. године усвојена, а 1937. године ревидирана Конвенција No. 5. којом је утврђена доња граница старости за запошљавање; такође 1919. године је усвојена, а 1948. године је ревидирана Конвенција No 6. о ноћном раду деце у индустрији; године 1946. усвојена је Конвенција No 79. о ограничењу ноћног рада деце и омладине на индустријским радовима; затим две препоруке 1965. године о минималним годинама старости за подземне радове и о условима запошљавања младих на подземним радовима (*Conventions et Recommandations adoptées par la Conférence internationale du Travail, 1919—1966, BIT*); Међународна организација рада је ставила на дневни ред свог 57. заседања које ће бити одржано 1972. године, поново питање доње границе старости за запошљавање, посматрано како са становишта међународног тако и унутрашњег правног регулисања, односно са становишта могућности и потреба нове међународне акције у складу са савременим развојем друштва (*Conférence internationale du Travail 57e session, Genève 1972: Rapport IV/1*) »Age minimum d'admission à l'emploi«, BIT).

Имајући у виду наведене чињенице, могућно је на основу неколико докумената УН установити на који начин, данас, Уједињене нације приступају третирању проблема омладине, каква решења предлагају, односно који су пут њиховог решавања изабрале.

Уједињене нације су још 1965. године донеле Декларацију о ширењу међу омладином идеала мира, узajамног поштовања и разумевања међу народима⁽⁶⁾. Та Декларација садржи шест начела. Прва три начела се тичу одгајања и васпитавања младих у духу начела и циљева Уједињених нација, посебно начела о достојанству, разумевању и равноправности људи. Четврто начело упућује на начине путем којих би се постигло зближавање и боље разумевање међу младим људима. У том циљу, каже се у Декларацији, треба подстицати „међусобну размену, путовања, туризам, сусрете, изучавање страних језика, братимљење градова и универзитета, без дискриминације, као и сличне активности“. Пето начело упућује на потребу подстицања националних и међународних удружења младих, односно омладинских организација да у складу са том Декларацијом „предузимају све одговарајуће мере у областима своје делатности, како би без икакве дискриминације дале свој допринос просвећивању младог покољења у складу са овим идеалима“. У шестом начелу, творци Декларације се поново враћају на образовање младих, али овога пута и са становишта улоге породице у том процесу стицања „високих моралних особина“ код младих.

Из наведених начела Резолуције може се видети да се, подразумевајући омладину, стално говори о младим људима које треба васпитавати у одређеном духу, јер они имају позитивних особина, као што су, на пример, „одушевљење и стваралачке способности младих“, али се још не појављују као непосредни извршиоци мера за унапређење људског друштва, иако се у преамбули исте Декларације „има на уму“ да млади људи имају важну улогу у свим областима људске делатности и да су „они позвани да управљају судбином човечанства“. Имајући у виду такву концепцију Декларације, треба посебно истаћи други став шестог начела, чија садржина потврђује запажање о томе да омладина тек треба „да буде позвана“ да управља, али где се, први пут, говори и о потреби да „омладина мора постати свесна својих одговорности у свету“⁽⁷⁾. То начело истичемо зато што се у касније усвајаним документима Уједињених нација, у којима се третирају проблеми омладине, говори о омладини као о делу човечанства које већ активно учествује у свим областима људских делатности, са указивањем на чињеницу да припремање нових генерација постаје трајан процес који, у погледу перманентног образовања људи, нема краја нити ограничења са становишта њихове старости.

(6) *Déclaration concernant la promotion parmi les jeunes des idéaux de paix, de respect mutuel et de compréhension entre les peuples (Résolution 2037/XX) du 7 décembre 1965 de l'Assemblée générale*, Nations Unies, SO 216/3/18.

(7) Став 2, начела VI гласи:

„Омладина мора постати свесна својих одговорности у свету у коме ће бити позвана да управља и она треба да буде надахнута поверењем у срећнију будућност човечанства“ (превод из „Архива за правне и друштвене науке“, 1968, бр. 4, стр. 161).

Техеранска прокламација, усвојена на Међународној конференцији за права човека, 1968. године, у целини се односи на све људе, што значи и на омладину, јер понавља забрану свих основа дискриминације, познатих из ранијих докумената УН о правима човека. Али, што се омладине тиче, тај документ Уједињених нација доноси и нешто ново. У тачки 17. Прокламације стоји: „До максимума треба дати подстрека младима у њиховим тежњама ка бољем свету где ће људска права и основне слободе бити у потпуности остварени. Показује се неопходним да омладина да свој допринос тамо где се искива будућност човечанства“⁽⁸⁾.

Да напоменемо, Техеранска прокламација је донета у време када су Уједињене нације већ кренуле новим путем бављења проблемима омладине. То је време када Комисија за права човека, Економски и социјални савет и Генерална скупштина УН усвајају неколико резолуција које се тичу непосредно омладине. Тематски посматрано, једна група докумената тиче се, најшире гледано, образовања младих⁽⁹⁾, односно одређеног начина образовања младих. На пример, државама се препоручује да би требало да покрену сва средства образовања како би омладина расла и развијала се у поштовању људског достојанства и једнакости људи без дискриминације; државе треба да предузму све одговарајуће мере како би омладину припремиле за живот у друштву, стимулишући њен интерес за проблеме света који се налази у процесу промена, обезбеђујући младима већу и активнију улогу у животу и развоју друштва; државе треба да развијају сва средства информисања у циљу упознавања омладине са тежњама савременог света, у циљу поштовања људских вредности и разумевања других народа, итд. Или, позивајући се на препоруке садржане у Техеранској резолуцији, Генерална скупштина УН је у својој Резолуцији 2447 од 19. децембра 1968. године упутила позив државама, међународним организацијама, организацијама омладине и, посебно, Економском и социјалном савету и Генералном секретару УН, да свако у својој области

(8) Из „Архива за правне и друштвене науке“, 1968, бр. 4, стр. 258.

(9) Примера ради, наводимо неколико резолуција:

Education de la jeunesse dans le respect des droit de l'homme et des libertés fondamentales (Rés. XX, Conférence internationale des droit de l'homme, 12. mai 1968);

Enseignements dans les écoles des buts et principes de la Charte des Nations Unies ainsi que de la structure et de l'activité de l'organisation des Nations Unies et des institutions spécialisées, en particulier dans le domaine des droit de l'homme (Rés 2445 XXIII, 19. XII 1968, de l'Assemblée générale);

Education de la jeunesse dans le respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales (Rés. 2447 XXIII, 19. XII 1968 de l'Assemblée générale);

Etude de la question de l'éducation des jeunes dans le monde entier afin d'assurer l'épanouissement de leur personnalité et de renforcer leur respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales (Résolution 20/XXV) adoptée par la Commission des droits de l'homme le 19 mars 1969);

La jeunesse, son education dans le respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales, ses problèmes et ses besoins, et sa participation au développement national (Résolution 2497/XXIV) du 28. octobre 1969. de l'Assemblée générale);

Etude de la question de l'éducation des jeunes dans le monde entier afin d'assurer l'épanouissement de leur personnalité et de renforcer le respect des droits de l'homme et des libertés fondamentales (Résolution 12 (XXVI) adoptée par la Commission des droits de l'homme le 25 mars 1970).

(Објављене у: Résolutions adoptées par les organes des Nations Unies et la Conférence internationale des Droits de l'homme, SO 216/3/18).

деловања предузме одговарајуће акције и учини све да омладина може да се развија у духу поштовања људског достојанства и равноправности људи.

Тај свој став Генерална скупштина УН је поновила и на свом XXIV заседању (Резолуција 2497) 1969. године, прецизирајући да жели да дође до примене нових метода путем којих би ентузијазам и енергија младих могли да буду боље усмерени ка духовном и материјалном богатству свих народа. Ново је у усвојеној Резолуцији то што се Генерална скупштина обраћа не само националним владама и међународним организацијама већ и непосредно омладини, тражећи од ње да „потврди своју веру у међународно право, у начела и циљеве Повеље Уједињених нација који се тичу остварења светског мира, пријатељских односа и сарадње међу државама, права човека и основних слобода” (тачка 4, Резолуције).

Друга група докумената се бави програмима акција које се тичу омладине⁽¹⁰⁾. При томе се уочава извесна разлика између програма који се препоручује владама у оквиру националног развоја и међународних програма акција.

Економски и социјални савет, у својој Резолуцији 1407 (XVI), донетој 1969. године, препоручује националним владама, између осталог, да треба да појачају своје напоре на остварењу начела и препорука изражених у међународним инструментима, а тичу се бољих услова образовања младих и обезбеђења веће улоге младих у животу друштва; затим, да у својој општој привредној и друштвеној политици као и у својим програмима и плановима развоја, воде рачуна о потребама омладине; да подржавају састанке младих на националном нивоу како би могли имати трибине за разматрање и утврђивање својих проблема и својих потреба и како би препоручивали решења и указивали на области у којима би могли најбоље доприносити напорима друштва у општем развоју, итд.

Генерална скупштина УН је у својој Резолуцији 2499 (XXIV) из 1969. године⁽¹¹⁾, позвала владе држава чланица да у своје делегације које ће бити упућене на XXV заседање Генералне скупштине, укључе и представнике омладине. Полази се од тога да је учешће младих на јубиларном заседању Скупштине „веома пожељно, имајући у виду садашње и будуће задатке Организације”, што је речено у преамбули Резолуције.

На тај начин и млади се непосредно укључују у међународни програм сарадње. Томе су посвећене две резолуције Економског и социјалног савета (Резолуције 1353 и 1354 (XLV), донете 1968. године. Те резолуције иду даље од констатовања потребе да млади активније учествују, у оквиру постојећих начина, у напорима Уједињених нација на остварењу привредног и друштвеног развоја и унапређења права човека. Од Генералног секретара УН и специјализованих агенција УН се тражи да предузму све

(10) Participation de la jeunesse à la coopération internationale (Résolution 1353 (XLV) du 2 août 1968 du Conseil économique et social);

Programme d'action internationale concernant la jeunesse (Résolution 1354/XLV) du 2 août 1968 du Conseil économique et social);

Politique et programme à long terme en faveur de la jeunesse dans le cadre du développement national (Résolution 1407 (XVI) Nation Unies, SO 216/3 (18).

(11) *Célébration du vingt-cinquième anniversaire de l'Organisation des Nations Unies (Résolution 2499/XXIV) du 31. octobre 1969 de l'Assemblée générale*. Тачка 13 и став 4. Преамбуле Резолуције. Nations Unies, SO 216/3 (18).

потребне мере у циљу „лечења” проблема омладине у друштву, и да то чине помоћу побољшавања својих међународних програма. Процес, како је у Резолуцији наглашено, тиче се омладине како у развијеним тако и у неразвијеним земљама. Најзад, проблеми омладине треба да буду заступљени и у глобалним програмима друге декаде Уједињених нација.

Рад Уједињених нација на проблемима омладине употпуњавају две посебне акције. Једна је Београдски семинар о омладини, друга је Светска скупштина омладине.

Семинар Уједињених нација о улози омладине у унапређењу и заштити људских права, који је одржан у Београду од 2. до 12. јуна 1970. године⁽¹²⁾, створио је могућност младима да размене мишљења о тежњама омладине за испуњавањем најважнијих хуманитарних захтева нашег времена, о улози омладине у имплементацији права човека, о образовању омладине у односу на људска права и основне слободе, о учешћу омладине у националном развоју и укључивању омладине у међународну сарадњу за заштиту и унапређење људских права и основних слобода, и о многим другим питањима у вези са тим.

Београдски семинар је био замишљен и као врста припреме за Светску скупштину омладине, одржану у Њујорку, од 8. до 18. јула 1970. године⁽¹³⁾. Скупштина је свој рад усредредила на ова питања: светски мир — развој — образовање — човек и његова околина. Она је усвојила осам резолуција, и то: резолуцију о коезистенцији, резолуцију о развоју Уједињених нација, резолуцију о укидању колонијализма, резолуцију за апсолутну забрану рата, резолуцију о околини човека, резолуцију о средствима масовних комуникација, резолуцију о разоружању и резолуцију о демократизацији образовања⁽¹⁴⁾.

Одржавањем Светске скупштине омладине, Уједињене нације су закључиле једну нову фазу рада на проблемима омладине. Али, оправдано би се могло поставити питање: шта после Светске скупштине омладине? Да ли резолуције, усвојене на тој скупштини, а можда још у већој мери вођена дискусија на њој, означавају нову еру у ангажовању омладине на решавању свих важних проблема савремене људске заједнице, да ли оне обавезују Уједињене нације на даљу акцију, или, можда, та иста скупштина представља завршни део једног периода масовних акција омладине широм света.

Рад Уједињених нација који је уследио после одржавања Светске скупштине омладине говори у прилог првом закључку⁽¹⁵⁾.

(12) *Seminar on the Role of Youth in the Promotion and Protection of Human Rights. Belgrade, Yugoslavia, 2-12 June 1970, ST/TAO/HR. 39, p. 38.*

(13) *World Youth Assembly (WYA)* је одржана на основу Резолуције Генералне скупштине УН 2499/XXIV (*Nations Unies A/8149*).

(14) Ближе о раду Светске скупштине омладине видети у приказу Златибора Миловановића: *Le Congrès mondial de la jeunesse*, Југословенска ревија за међународно право, 1970, бр. 2—3, стр. 371—380.

(15) После Светске скупштине омладине уследио је рад III комисије на XXV заседању Генералне скупштине УН (15. септембар до 17. децембра 1970). Комитет је започео свој рад разматрањем питања омладине у оквиру тачке дневног реда: „Омладина, њено васпитање у духу поштовања људских права и основних слобода, њени проблеми и потребе и њено учешће у националном развоју”, а усвојио је и посебну резолуцију о омладини. У тој се резолуцији (Резолуција 2633/XXV) поред осталог, тражи од Генералног секретара УН да

Други закључак би био, данас, сигурно у супротности са постојећим хтећима и потребама не само омладине већ и савременог друштва. Сигурно је и то да и један и други закључак могу да буду потврђени или негирани тек када се даља акција Уједињених нација буде могла проучавати и оценити из веће временске удаљености. Стога нам се чини да је данас могућно констатовати то да Уједињене нације раде на проблематици омладине, настојећи да у том раду и сама омладина буде активан учесник, тј. да се тај рад врши уз што веће и непосредније учешће омладине. Рад Уједињених нација на проблемима омладине је непрекидан рад и било би погрешно везивати га искључиво за појачане омладинске акције, па и за бунтове крајем шездесетих година овог века. Тај рад је почео са Универзалном декларацијом о правима човека и траје у различитим акцијама Уједињених нација, мењајући, у извесној мери, своју садржину и облик. Према ономе што данас постоји у програмима рада Уједињених нација, рад на проблемима омладине требало би у будућности да постане предмет интензивније ангажованости Уједињених нација.

Др Вида Чок

РЕЗИЈОМЕ

Обједињенне Нације и младеж

Анализ деятельности и документов Объединенных. Наций по вопросам прав человека приводит к выводу, что Объединенные Нации с самого начала своей деятельности посвящали внимание проблемам молодежи. В этой деятельности можно установить две фазы, в каждой из которых к проблемам молодежи Объединенные Нации подходили по-разному. Первая фаза длилась до конца шестидесятых годов, вернее до начала известных всем молодежных движений, и преимущественно оставалась в границах общей проблематики прав человека. Вторая фаза, отмеченная принятием многими документами, начавшись в 1965 году продолжается до наших дней, при чем Белградский семинарий и Мировой съезд молодежи, состоявшиеся в 1970 году, дали деятельности Объединенных Наций известное новое направление, которое наблюдается в попытках Объединенных Наций включать молодежь в строительство современного общества в качестве активного участника, оказывая поддержку молодежи во многих ее требованиях и не упускающая при этом из вида и идею необходимости защиты молодежи.

консултује владе и специјализоване агенције о могућности да се и убудуће организују омладинске скупштине, а имајући у виду искуство прие Светске омладинске скупштине. Такође се упућују позиви владама да изабу у сусрет тежњама омладине и да предузму мере, у сагласности са начелима Повеље УН, међународне безбедности, самоопредељења, ослобођења народа и територија, који се налазе под расистичком, колонијалном и страном доминацијом, за ликвидирање колонијалне и стране окупације, за немешање у унутрашње послове всталих држава, за поштовање територијалног интегритета и независности колонијалним земљама и народима, итд. Најзад, наглашена је потреба да се обезбеди, што хитније, учешће омладине у економском, политичком, културном и другим областима живота. Генерални секретар и специјализоване агенције УН се позивају да наставе са радом на програмима од интереса за омладину.

SUMMARY

United Nations and Youth

The analysis of the activities and documents of the United Nations in the matter of human rights, leads to the conclusion that the United Nations have, from the beginning of their activity, dealt with the problems of youth. Two phases are distinct in this activity, in which the youth problems are differently treated. The first phase lasted until the sixties of this century, to be more exact until the appearance of youth movements, and mostly did not overstep the frames of the general problems of human rights. The second phase, marked by adoption of several documents, following 1965, is still going on, and the Belgrade Youth Seminar and the World Youth Assembly held in 1970, gave to the UN activity a special distinction, namely the effort of the UN to make of youth an active participator in the development of modern society, by giving support to the youth in many of their demands without giving up the idea of the need of protecting youth.

RÉSUMÉ.

Les Nations Unies et la jeunesse

L'analyse des travaux et des documents des Nations Unies relatifs à la matière des droits de l'homme permet de tirer la conclusion que les Nations Unies se sont préoccupées dès le commencement de leur activité des problèmes de la jeunesse. Dans cette activité on peut observer deux phases dans lesquelles les problèmes de la jeunesse sont traités de manières différentes. La première phase a duré jusqu'aux années soixante de ce siècle, ou plus exactement jusqu'aux mouvements bien connus de la jeunesse, et dans la plupart des cas elle était rattachée dans les cadres de la problématique générale des droits de l'homme. La deuxième phase, caractérisée par l'adoption de plusieurs documents, après 1965, subsiste encore aujourd'hui, toutefois le Séminaire de Belgrade de la jeunesse et l'Assemblée mondiale de la jeunesse, qui avaient eu lieu en 1970, ont imprimé à l'activité des Nations Unies un caractère particulier. Il consiste dans le fait que les Nations Unies essaient de réaliser une telle fin que la jeunesse devienne le participant actif dans l'édification de la société contemporaine, en prêtant appui à la jeunesse dans un grand nombre de ses revendications, sans toutefois renoncer à l'idée de la nécessité de la protection des jeunes.